Om
Hav-Hesten, en Søe-Fugl,
af
J. E. Gunnerus. Dr.

Paa mine Visitatz-Reiser, og i Særdeleshed paa den Nordlandske og Finmarkiske, haver jeg samlet en liden Deel Naturalier af allehaande Slags, og jeg haver sat mig for, efter Haanden at beskrive eet og andet Stykke deraf, som syntes mest at kunne fortiene det.

Jeg gior Begyndelsen med at beskrive en Søe-Fugl, som af alle her til Lands kaldes Hav-Hesten, og hvilken er ligesaa merkværdig iblandt Søe-Fuglene, som Hav-Katten eller Gaulhaaen, eller Søe-Rotten er iblandt Fiskene; og begge give os et tilstrækkeligt Bevis paa den store Guds forunderlige Viisdom, som teer sig paa saa mangfoldige og adskillige Maader, i Henseende til hans Magtes Gierninger.

Fuglen, jeg melder om, er fangen ved Nord-Cap, og haver megen stor Lighed med Maagene; hvorfor den og af mange bliver

regnet

regnet til Maage-Slægten. Den er hvid paa Hovedet, Halsen, Brystet og den hele Underdeel af Kroppen. Paa Ryggen derimod, Stierten og Vingene, undtagen Slag-Fierene (a), som alle paa den yttere Side ere sorte-brune, er den staal-graae, dog paa Ryggen og Stierten noget lysere end paa Vingene. Øinene ere sorte. Nebbet er brunt, dog er den Øvredeel (b), fra Hovedet af indtil Midten, meget morkere end den nedere Deel (c), og seer sorte-brune ud; men forandre igien Farven og bliver lysere hen imod Spidsen, hvilken seer gulagtig ud. Fødderne have samme lyse-brune Farve, som den nederste eller underste Deel af Nebbet (d).

I Størrelse ligner den en Maage, Sejung, saavelsom og Sæung kaldet, men allermest en Krykkie, med hvilken den og haver størst Lighed i sin Skabning. Hans Øine ere runde: Hovedet er noget tykt, Halsen ikke meget længere end Hovedet, Kroppen, rund og fladagtig, og Brystet staaer noget frem. Han er meget vel forsy-

(a) Remiges primi ordinis.

(b) Maxilla s. mandibula superior.

(c) Mandibula inferior.

(d) Mandibula inferior.

net med smaa Fiere og Duun paa Kroppen, og da han opholder sig saa langt i Nord og er ofte ude i Storm og Uveir, saa maa vi vel prise Guds Viisdom derudi, at Gud haver givet ham saa god en foret Kiole, imod skarpe Vinde og streng Kulde; af hvilken Aarsag ogsaa hans Skind inden til er vel beklæd med Feedt, og han er forsynet med en heed Mave, en dygtig Mave-Pibe, der er saa lang, som Kroppen, foruden nogle smaa derved liggende Tarme. Han haver og kiendelige og temmelige store Sener, Aarer og Nerver, og er af en meget sterk Natur og seilivet. Hans Vinger, naar de ligge ved Kroppen, rekke en halv Tomme længere frem end Stierten, gaae spids ud imod Enden (a), og der ere derudi at see 10. Slag-Fiere af første Orden, hvilke blive jo længere jo spidsere. Stierten er noget kortere end Fodderne, ganske lidet rundagtig og man kan tælle deri 16. af de lange Fiere, som de Naturkyndige kalder Styr-Fiere (b), hvilke alle ere stumpede i Enderne. Dens Laar begynde at blive blotte et Stykke oven for Knæerne. Den haver Gaase Fodder (c), ingen Bag-Tæer (d), men

(a) Alæ lanceolatæ.

(b) Rectrices.

(c) Plantas palmatas.

(d) Digitos posticos.

men i Steden derfor en ganske liden Kloe paa hvert Been, som sidder fast uden noget Leed. Den inderste Taa bestaaer af 2. Leed, den mellemste af 3. og den yderste af 4. ligesom paa Sild-Maasen eller Sejungen, og endeel andre Fugle. Kloerne ere spidse i Enden som en Naal, og det er merkeligt, at den inderste og mellemste Kloe, haver paa deres indere Side en skarp Rand, som dog er bredest og dybest paa den mellemste Kloe, som den storste.

Men nu kommer jeg til den merkværdigste Deel af Fuglen. Denne er Nebbet. Dette er glat, saa langt som Hovedet, meget bredere ved Hovedet end længere frem imod Spidsen, hvor det er fladere og mere ligesom sammentrykt paa Siderne. Det er snart saa hoit, som det er breedt ind ved Hovedet, eller hvor det er bredest. Den overste Deel af Nebbet (a) bestaaer af følgende Dele, som ere sammenvoxne (b).

(1.) Tvende Side Stykker, som gaae brede ud fra Hovedet, blive smalere og smalere og spidse i Enden (c), og rekke med

(a) Mandibula superior.

(b) Sutura qvasi connexæ.

(c) Lanceolatæ.

Enden noget ind under Krummingen af Nebbet. Disse tvende Stykker have en skarp Rand, som rekker noget frem over Siderne paa den underste Deel af Nebbet (a).

(2.) Næsen, der gaaer ud fra Hovedet og snart som en Cylinder (b) ligger ophøiet oven paa Nebbet, og rekker hen imod Midten deraf. I denne ere der tvende Næseborer at see i Enden, adskildte ved et Mellembeen og bestaaer derfor Næsen af tvende Been, hvilke, naar man seer paa Næseborene, formedelst det derudi værende Mellembeen, see snart ud, som tvende sammensøiede Cylindre eller smaa Rør, som dog ikke oven paa Næsen ere virkelig adskildte.

(3.) Spidsen paa Nebbet, som et Stykke neden for Næsen, hvor der derudover er et Syk eller Siunk begynder at ophøie sig (c), og siden krummer og bøier sig need i en skarp Spids, som gaaer noget fremover, under Nebbet, eller den underste Deel af Nebbet (d). Denne underste Deel bestaaer af følgende Stykker: 1.) Øverst ere tvende smale skarpe lange Render, een paa hver Side,

(a) Mandibula inferior.

(b) Tubulus subcarinatus & subtruncatus.

(c) Sc. inflexe.

(d) Mandibula inferior.

Side, som møder over Nebbet og til deels skiules deraf. 2.) Tvende tæt derved underliggende Stykker, eet paa hver Side, som bliver alt smalere og smalere, og hvis Spidse bøier sig need ad. 3.) Enden paa denne underste Deel af Nebbet sidder mellem hiin (N. 1.) ommeldte smale, skarpe, lange Rand og det underliggende Stykke (N. 2.) er temmelig breedt, ikke saa langt som breedt, gaaer op ad og udgior paa sine begge øverste Sider en liden Bue, hvorpaa Over-Nebbets krumme Spidse ligger.

Denne Fugl kaldes Hav-Hest, fordi den skal puste som en Hest, eller fordi dens Bevægelse paa Vandet skal ligne en Hestes Trav, og det er vist, at naar disse Fugle komme i store Flokke, bliver Soen i stille Veir ganske brusende; hvilket og vor høit berømte Procantzler og Biskop Pontoppidan beretter om samme (a). Den opholder sig ud til Havs og paa Klipper og Holmer i Havet, og kommer ordentlig-viis ikke Land-Jorden nær paa nogle Mile. Den er en tienlig Fugl paa Havet, ikke alene til at rense det samme fra døde Aadsler og i Særdeleshed stinkende Hval-Fiske; Men fornemmelig til at vise Menneskene, som søge derefter, Veien til de døde store Hav-Fiske og Hvale.

(a) L. c. Part. II. pag. 123.

Hvale. Den fluger i sig langt over sin Formue og fordoier hastig Maden, saa at den altid haver nye Begierlighed til Mad. Men at den skulde ikkun have een eneste Tarm, det er en Digt, som kan igiendrives af det foregaaende. Det samme have og Ukyndige villet forsikre. Hr. Prof. Kalm i Aboe, da han var i Norge, i Henseende til Skarven (a), nemlig at denne skulde ogsaa kun have een eeneste Tarm, saasom han beretter i sin Nordre Americanske Reise-Beskrivelse (b). Men hvad jeg haver meldet om Hav-Hesten, gielder og ganske vist i lige Maade om Skarvens Tarmer; Thi jeg haver ladet skiere op af alle tre Arter af samme Fugle (c), noie selv undersøgt Sagen og fundet, foruden en lang Mad-Pibe, nogle smaa derved liggende Tarmer. Det er og en Digt at Hav-Hestens Rede er at ansee, som et Skib, han segler i paa Soen; Thi hans Reede findes paa Udholmer i Havet ved Gronland og Spids-Bergen.

Men saaledes pleier det gierne at gaae til, naar man ikke saa strax kan finde en Fugls

(a) Carbo aqvaticus Auctorum.

(b) Tom. I. pag. 110.

(c) Topskarv, Sletbaeg og Hviidlaar eller Beetlaar. See herom Pontoppidan. l. c. Tom. II. p. 155.

Fugls Rede. Hvo der ikke haver havt Leilighed at reise til Fields og ikke seet Imberen (a), der, som andre Lomme (b), at ligge paa sine Æg saa tæt ved de ferske Vande, at den kan skyde og velte sig frem af Reedet need i Vandet; Han bilder endelig sig selv og mange andre ind, at Imberen haver Huller eller Poser under Vingerne, hvorudi den giemmer sin Æg og ruger dem: Og naar Imberen som bliver forfulgt, finder bedre sin Regning ved at dukke under, end at flyve op af Vandet, saa troer den gemeene Mand, han tor ikke flyve iblandt

andet

(a) Columbus Maximus Finmarchicus l. c. p. 131. & seqv. haver beskrevet og er meget større end Lommerne. Hos Hr. Procantzler Pontoppidan er den vel stukken i Kobber.

(b) Columbi arcici. End og om disse Lommer beretter Hr. Borge-Mester Anderson i hans Nachrichten von Island o. s. v. p. 47. §. 48. at nogle har villet troe samme Fabel, som fortælles om Imberne, omendskiønt det ubillig er bleven Hr. Borge-Mester Anderson fortaalt om Islændderne i Almindelighed, at de ikke skulde vide denne Fugls Reede paa Fieldene ved de ferske Vande, da dog enhver Bonde her til Lands i Særdeleshed i Nordland og Finmarken veed at tale derom. Denne Ubilligheed af Hr. Borge-Mester Andersons Fortællere har alt tilforne Niels Horrebow i hans tilforladelige Efterretning om Island pag. 172. sqq. §. XLVIII. bemerket.

andet af Frygt for at tabe sine Æg, allerhelst, naar Aarets Tid ikke aldeles strider imod saadan Formeening.

Saaledes digter man og om Uveirs eller St. Peders Fuglen (a). Efterdi denne allermest af alle Fugle er at see paa Havet i Storm og Uveir, saa foregiver man, at han haver sit Reede paa Bunden deri, da hans Reede dog ogsaa uden Tvil maa findes paa Holmer eller Skier i Soen. Saasom Havsuulen, ellers Jan van Gent kaldet, (b) der haver sit Reede paa de Skotlandiske Øer og i America, ikke er bleven funden paa Reede her til Lands, saa bilde og nogle sig om denne ind, at der vilde Hav er dens rette Hiem, og at dens Reede maa ogsaa findes der nogen Steds. Det samme har nogle ganske vist villet forsikre mig om en liden Soe-Fugl, jeg haver faaet fra Nordlandene, der har Liighed med Svalene, men er meget større, hvilken Martin i hans Spidsbergske

(a) Procellaria in specie s. procellaria pelagica. See den store Linnæi syst. nat. Tom. I. Class. II. Ord. III. Gen. 64. spec. I. pag. 131. ed. noviss. s. 10mæ.

(b) Pelecanus Bassanus s. anser Bassanus Linn. l. c. gen. 66. n. 4. pag. 138. ed. 10mæ.

bergske Reise-Beskrivelse (a) kalder Rotges, men har givet en maadelig Tegning paa (b), og bliver af Moeringio (c), kaldet Arctica (Nordfugl) hvilken ogsaa forer Klein an (d).

Nogle i Nordlandene have villet forsikre mig, at det var Uveirs Fuglen (e); Men det kan jeg see at det ikke er. Andre have kaldet den Peterdrikker. Men om dette er det rette Navn, veed jeg ikke; Dog veed jeg saa meget, at den ikke er den saa kaldede St. Peder eller Peders Fugl (f); Thi denne er, som jeg tilforne har erindret, Uveirs Fuglen,

(a) Fierde Deel 2. Cap. n. 6. pag. 61. sq. Af Hr. Borgemester Andersen i hans Efterretn. om Grønland v. s. v. pag. 176. §. XXIX. bliver den kaldet Rotjes og betyder saa meget som en liden Rotte.

(b) Efterteegningen eller Copien udi recueil de voyages au nord, Tom. II. hvor Martins Reise-Beskrivelse er indrykket, ligner sit Monster.

(c) In generibus avium, Class. IV. Ord. 3. n. 69. pag. 65.

(d) Ved det Navn Plautus Columbarius føres an Klein. prodr. av. 146. n. 1.

(e) Procellaria pelagica.

(f) Peteril. Ellers kan jeg erindre, at Bønderne i Nordl. har talt om Rotges, som de urigtig holdte for Giesser.

Fuglen, og jeg tvivler ingenlunde paa, at det er en Digt, som mange har fortaalt mig om denne Rotges eller Nord-Fugl, at den har sit Reede paa Bunden i Havet (a). Og hvo veed ikke hvor vidt man er gaaen i Urimelighed i Henseende til de saa kaldede Skotlændiske Ender (b), og de vi hos os kalde Stokænder (c), som man i gamle Dage haver troet at vope paa Træer, Skibs-Kiøle og Stok-ender, og som man derfor i den Romersk Catholske Kirke i Faste-Tiden haver spiist grønsaltede og røgede, ikke som Ande-Kiød; men som Æbler og Pærer,

eller

(a) See Hr. Borgem. Andersöns Nachrichten von Isl Grønland u. s. w. pag. 176. §. XXIX. hvor der handles om denne Fugls Reede ind under Berghyllerne ved Vandet.

(b) Aves Brittannicæ, Scoticæ; Berniclæ. Linn. l. c. p. 124. n. 11. ed. 10. & pag. 22. gen. 48. n. 6. edit. Lipſ. a. 1748. hvor de kaldes paa Tydſk: Schottiſche Gänſe, oder Rotgänſe; men diſſe ere adſkilte fra dem Martin kalder Rotges. Martin giør og ſelv Forſkiel paa Rotgänſe og Rotges. See l. c. p. 71. og p. 61. Det er ellers rigtigt, at de Skotlændiske Ender (Berniclæ) ere og blevne kaldene Rotgänſe: hvilket man endog kan ſee i Schotti phyſica curioſa p. 960.

(c) Mergi Linn. l. c. pag. 129. ed. 10.

eller som Fisk (a). Men hvo iblant Forstandige og Naturkyndige troer nu omstunder saadant urimeligt Tøi, og saadan haandgribelig Digt (b).

Men

(a) See P. Caspari Schotti, e Societate JEsu physica curiosa, libr. IX. c. XXII. part. I. §. VI. pag. 966. Hvor det heder ex Nirembergio: qvia ex avium genere non oriuntur (Bernetæ s. Berniclæ) iis qvadragesimali jejunio sale conditis homines vescuntur. Og Olaus Wormius in museo p. 257. siger: Has aves Bernacles vocant angli . . . . . Tempore qvadragesimali ex Normannia Parisios magna copia adferuntur, ac venduntur loco piscium. Nam in aliqvibus locis pro piscibus comeduntur, utpote carnem non habentes, nec ex carnibus productæ. Imo a fide digno Gallo accepi, publica Theologorum Sorbonnistarum sententia in piscium non autem avium classem relatas esse has aves.

(b) See Pontoppidan l. c. pag. 109. sqq. Jeg finder og i vores berømte Olai Wormii museo p. 302. circa finem, en Urigtighed man har fortalt ham om Edderfuglens Reede, at dette skulle findes i høie og steile Bierge, hvortil man ikke uden stor Fare kunde komme. Nidos, siger han, in cautibus sibi struunt, ac ova copiosa sapida pariunt, ad qvæ capienda per funes periculose satis se demittunt accolæ. Samme Digt finder jeg og hos Oliger. Jacobæum

Men jeg maa vende mig til Hav-Hesten igien. Man digter fremdeles om denne, at han mangen Gang naar han er slagen ihiel, kommer igien til Live. Men saadan Digt bedrager just ingen Forstandig; thi Enhver tænker strax at han har været i Svime. Ellers forvolder hans sterke og seilivede Natur, at han kan taale et godt Slag. Hans Graadighed og Næsevished foraarsager ham og mere end eet. Thi han er strax fremme hvor der er noget for ham at faae. Dog hvor dristig han end er, og hvor lidet han end frygter sig for Mennesker i Begyndelsen, saavel veed han at tage sig i Agt for dem, naar han har faaet nogle gode Rap og har lært ret at kiende dem, og deres skadelige Reedskabe.

Af

bæum in museo Regio p. m. 13. hvor han taler om Edderfuglens Æg, og synes at have laant Beskrivelsen om Reedet ex Musæo Wormiano. Men hos Hr. Procantzler Pontoppidan har vi i hans N. N. H. T. II. p. 115. en rigtigere Efterretning om Sagen. Jeg finder in Musæo Wormiano p. 304. om Colymbi Cornuti (cristati, auriti) Reede disse Ord: in ipsa aqva nidos ponit, ret ligesom man fabulerer om Hav-Hesten; Og om Paradiisfuglen fortælles just samme Digt som om Imbren. See Mus. Wormian. p. 295.

Af dette, hvad jeg nu har fremfort tilhobe om denne Fugl, kan lettelig skiønnes, at den er den selvsamme, som Martin i hans tilforn anforte Spidsbergske Reise-Beskrivelse (a) handler vidtloftig om, under det Navn: Mallemuke. Han fortæller om denne iblant andet (1.) at den er den første Grønlandske Fugl man faaer at see og den gemeneste, (2.) at disse Fugles Skrig høres langt fra som Frøers, (3.) at de ere slette til Fods paa Landet (b), (4.) af adskillig Farve; thi nogle ere ganske graa, som man holder for de ældste, men andre ikkun graa paa Ryggen og Vingerne; men hvid paa Hovedet, og under Bugen, hvilke man holder for yngre, omendskiønt Martin selv mener, at det er troligere, at denne Forskiel i Henseende til Farven er ikke saa meget et Tegn til disse Fugles adskillige Alder, som et Beviis paa deres adskillige Arter, eftersom han alene ved Spidsberg har fornummet til de første, som ere ganske graa; men derimod seet meest de graa og hvide ved Nordcap,

(a) L. c. IV. Th. 2. Cap. n. 11. p. 68-70. See og Recueil de voyages au Nord Tom. II p. 137.

(b) Dog staae ikke Fødderne pone æqvilibrium, som paa Loommerne, Alkerne, Lundene, Loomvivne, Garfuglene (anseres Magellanici) o. s. v.

Hitland og Engelland (a), (5.) at de agte ikke Storm og Uveir, (6.) sette sig end og paa Ryggen af levende Hvalfiske, og hakke Stykker ud deraf, (7.) har sit Reede temmelig høit op i Biergene. Navnet Mallemukke fremleder Martin af det Hollandske Ord: Mall, dum og taabelig, og det Ord Mukke en Myg, efterdi disse Fugle lade sig see saa tykt som Myg, og ere saa næseviise, at man ved Hvalfangsten har nok at bestille med at jage dem fra Fisken, naar den er død og skieres i tu. Martin har og givet os en Teigning paa denne Fugl, som gaaer nogenledes an, hvorefter den og er giort, som findes i recueil de voyages au Nord (b). Dog kan man af den første Tegning giøre sig et bedre Begreeb end af den sidste om Fuglens Næses forunderlige Skabning, om endskiønt den første Tegning heller ikke tydelig nok forestiller samme. Derudi er ellers Martin i sin Beskrivelse ikke fuldkommen accurat, at han tillegger Fuglen en Bagtaae, hvilket er dog vel ikke andet end en Feil i Navnet, som man nogenledes kan slutte sig til af hans Tegning.

Hr.

(a) Hvilket Beviis dog ikke holder meget Stik.

(b) Tom. II. Tab. N. pag. 137. bemerket p. 111. c.

Hr. Borgemester Andersen handler og om denne Fugl meget vidtloftig i sine Efterretninger om Island, Grønland og Strat-Davids (a). Han har havt den levende, og fortæller iblant andet om ham, at han sloges tappert med Rotter og Katter, hakkede dygtig til med sit store Neb og kiørte brav i Ring med Katten, naar han fik den ved Halen, og at han skreeg i en høi og skarp Tone, naar man skrekkede ham med et hvidt Klæde.

Ganske nylig er mig og kommen en ordentlig Afhandling om denne Fugl, tillige med en accurat Tegning for Øinene, hvilken findes i det Kongelige Svendske Videnskabers Academies Handlinger for Maanederne April, Majus og Junius Aar 1759. og er derudi den anden Afhandling, skreven af Anton Rollandsøn Martin, Med. Stud. hvilken efter at han haver givet en Latinsk Beskrivelse derover efter den høit berømte Linnæi Methode, og forer noget an af Hr. Borgemester Andersens Beskrivelse, beret-

(a) Pag. 177-183. §. XXX. i Nachrichten von Grønland und der Straat-David. Han kalder den foruden Malemukke eller Mallemokke, en broget Grønlands Maage af største Art; og fremleder det første Navn af Mall og Mocke (Scrofa).

ter iblant andet (1.) at de Botsmænd, som stilles i deres Slupper paa begge Siderne af en Hval, der skal skieres i tu, hvis Forretning er at rekke til Harpunerene deres Knive og Hoedstene, og med deres Botshakker at jage Fuglene bort, kaldes med det Navn Malemukker, (2.) at man kaager en Suppe med Risengryn paa denne Fugls kiødrige Bryst, hvilken kaldes Puspas (a), (3.) at den legger sine Æg paa de yderste Holmer af Spidsberg, hvoraf end og een hedder efter disse Fugle Malemoken-Eyland, (4.) at han har fundet et Hul eller Grøvt under dens Mave uden for de grove Fiere, omgiven med Duun, som, han meener, kunde maaskee tiene til at ruge Æggene ved (b). Ellers seer man lettelig af Sammenligningen, at der nok er ingen væsentlig Forskiel imellem den Fugl han beskriver (c) og Hav-Hesten.

Jeg haver meldet tilforn om en hos os ganske bekiendt Fugl, som dog ikke sees uden nogle Mile ud til Havs, hvilken kaldes Uveirs Fuglen, saavelsom St. Peders Fugl.

Denne

(a) Dens Kiød skal smage som Maage Kiød.

(b) Saadan Grøvt har jeg ikke fornummet til paa den Hav-Hest, jeg har.

(c) Under det Navn: En Procellaria ved Nord Polen.

Denne har en stor Lighed med den Nordfugl, jeg tilforne har talt om, som Martin i hans Spidsbergenske Reise Beskrivelse kalder Rorges, og bliver derfor ofte forvirret dermed. Om denne Uveirs Fugl handler Linnæus paa adskillige Steder i sine Skrifter (a); men udforligst i det Sv. Vidensk. Acad. Handlinger for Maanederne April, Majus og Junius i Aaret 1745. i den anden Afhandling. Den beskrives at være omtrent saa stor som en Svale, sort undtagen ovenpaa og under Stierten, hvor der ere hvide Fiere med sorte Spidser paa, saavelsom nogle hvide Tipper paa Vingerne, at have Gaase-Fodder, men en ubevægelig liden Kloe i Steden for bag Taaen; at have et smalt, paa Siderne sammentrykt eller fladt, og i Enden krumt og sort Neb med en Næse oven paa Nebbet, liggende som en Cylinder, med tvende Næsebor udi o. s. v. Heraf kan skiønnes, at Hav-Hesten iblant alle de os her til Lands bekiendte Søe- og Hav-Fugle, har største væsentlige Overenstemmelse med Uveirs Fuglen. Hav-Hesten fortiener og dette Navn (b). Naar man seer paa dets

(a) F. E. in Fauna svecica, n. 249. systemate nat. n. 85. p. 32. ed. Lipsi. og Gen. 64. n. 1. p. 131. ed. 10.

(b) Procellaria.

Oprindelse. Hvorfor, naar man vil gaae ordentlig til verks; saa maa man først tage en Uveirs-Fugl i en almindelig og vidtloftig Forstand og der under forstaae de væsentlige Egenskaber, hvorudi den første bekiendte Uveirs-Fugl, Hav-Hesten og maaskee andre Hav-Fugle med samme Neb kommer overeens (a), da en saadan Uveirs-Fugl i en almindelig Forstand, naar man vilde fatte det kort, blev en Fugl, der havde Gaase-Fodder, med en Næse, der som et Rør ligger oven paa et i Spidsen krumt Neb (b). Dette blev da disse Fugles nærmeste Slægt (c). Den første Art deraf blev Uveirs-Fuglen i eng Forstand (d), eller den mindste St. Peders Fugl; den anden Hav-Hesten (e). Finder man nu flere Arter af samme Slags

eller

(a) See herom Linn. in actis og Syst. Nat. ed. 10. ll. cc.

(b) Men vil man nu videre vide Væsenet, saa maa man sige med Linnæo: Rostrum edentulum subcompressum: superiore apice adunca; inferiore compresso-canaliculata. Nares Cylindro supra basin rostri decumbente, truncato. Pedes palmati: ungve postico sessili absqve digito. Syst. Nat. p. 131. Gen. 64.

(c) Genus.

(d) Procellaria stricte s. pelagica, saasom Linnæus kalder den.

(e) Procellaria Grönlandica.

eller som hører til een Slægt, saa føier man dem til disse, naar man kun i det øvrige er vis paa, at de ere adskildte, i Henseende til væsentlige og bestandige Egenskaber; thi ellers høre de til en af de tvende anførte Arter. Der ere nok flere end disse tvende Arter af Uveirs-Fuglene til, saasom man fører tvende Arter an, der har deres Hiem ved det gode Haabs Forbierg, hvis Beskrivelse ikke fuldkommen kommer overeens med de tvende hos os i Norden bekiendte (a). Men hvor vidt hine og især den saa kaldede store sorte eller sorte brune Peteril (b) ere adskildte fra Hav-Hesten, overlader jeg gierne til andre at domme om, indtil jeg har faaet bedre Leilighed til at lære at kiende de samme (c).

(a) Linnæus fører i det nyeste Oplag af sit Syst. nat. i alt tre Arter an (1.) Pelagica, som er bekiendt hos os. (2.) Æqvinoctialis (fusca immaculata, Rostro flavo. Peteril magna nigra Edw. av. 89. t. 89.) (3.) capensis, procellaria albo fuscoqve varia (Peteril media maculata in Edw. av. 90. t. 90.) om de begge sidste siges, at de have deres Hiem ved Cap. b. Spei.

(b) Æqvinoctialis.

(c) See imidlertid den tilforn ex actis acad. Reg. scient. Svecicæ anførte Anton Rollandsön Martins Afhandling om en procellaria ved Nord-Polen.

Den Hæderlige og Vellærde Studiosus, Ferdin. August Carisius har giort Tegningerne, som følge med, for at kunne forestille sig Hoved-Sagen desto bedre (a).

(a) See Tab. I.
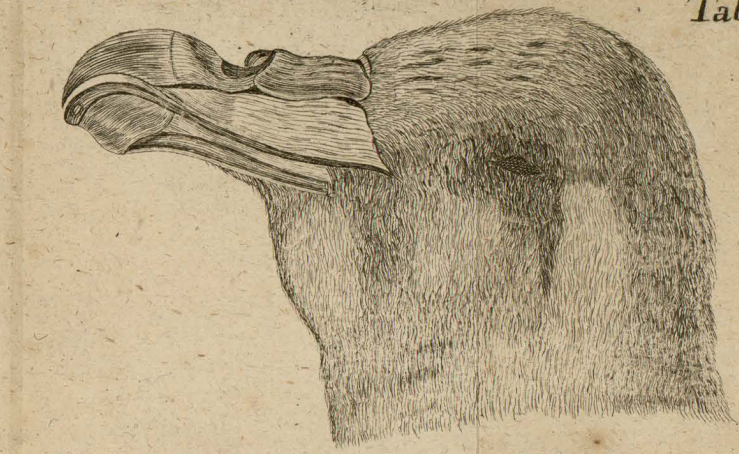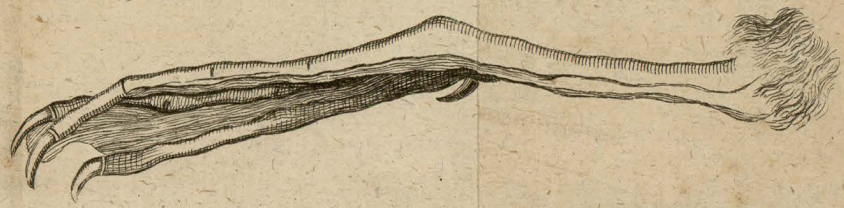
Tab. I.